

[Stærmose.]

at det høje Landstings Formand ringede med Klokken og paatalte det som noget ukorrekt, at den færøske Repræsentant brugte Udtrykket „den færøske Nation“. Der kunde paapeges mange andre Ting. Vi har heller ikke i Forholdet til Færøerne i alle Tilfælde været lige heldige med de Embedsmænd, der blev ansat dér; de danske Embedsmænd paa Færøerne har næsten alle været gode Tjenere for den danske Stat og for det danske Folk, men saadan som de nationale Modsætninger har været mellem Dansk og Færøsk, har en enkelt eller bare nogle faa uheldige Ansættelser faaet en meget dybtvirkende Indflydelse paa det nationale dansk-færøske Forhold. Det har i flere Tilfælde været saadan ved disse Ansættelser, at det tydeligt kan iagttages og maa indrømmes — og lad det blive gjort fuldt og klart —, at man fra dansk Side har betragtet Færøerne som et Deportationssted for enkelte Folk, som ikke kunde bruges andre Steder.

Der kunde være adskillige andre Ting, der skulde med, hvis man vilde gaa i Dybden med en dansk Forsømmelseserkendelse i det dansk-færøske Forhold. Lad os blot aabent vedstaa dette og saa sige, at vi for Fremtiden i Forholdet mellem det danske og det færøske Folk i alle Tilfælde vil gøre vort til, at den rette Mand kommer paa den rette Post, og at vi ogsaa fra dansk Side vil gøre alt, hvad vi kan, for at respektere det færøske Folks Værdighed og respektere Kravet om den Selvstændighed og Frihed, som det færøske Folk ønsker.

Vi har fra vor Side været meget tilfredse med Hovedlinjerne i det Forslag, som Regeringen efter Forhandlingerne i Foraaret kunne stille til det færøske Lagtings Beslutning. Der skal om faa Maaneder afholdes en Folkeafstemning paa Færøerne efter det færøske Lagtings egen Beslutning. Det er vort Haab, at der ved denne Folkeafstemning fra færøsk Side maa blive handlet ud fra den Forstaaelse, at vi herfra har en stærk og oprigtig Vilje til at respektere alle færøske nationale Krav, og at vi fra vor Side vil yde vort Bidrag til, at Færøerne og Danmark kan blive sammen i Fremtiden under frie Former til Gavn for dette lille nordiske Folks videre fri Udvikling.

Ved et Tilbageblik paa indre dansk Lovgivnings Omraader er det især Sociallovgivningens Felt, som vi fra vor Side vil lægge Mærke til. Det vil her føre for vidt i en ret kortfattet Ordførertale at gaa ind paa de mange Enkeltheder. Jeg skal nøjes med at fremdrage nogle ganske enkelte

Ting. Lad mig sige først, at den Lovgivning, der er præsteret paa Socialforsikringens og Forsorgens Felt, dækker meget store Omraader. Vi savner jo stadig væk en Revision af Sygekasselovgivningen, hvorved der tages Stilling til saa afgørende Spørgsmaal som Sygekassernes Indtægtsgrænser og hele den Form, hvorunder det forebyggende Sundhedsarbejde skal videreudvikles. Paa eet Omraade har en Kommission jo allerede afgivet Betænkning. Jeg tænker her paa Spørgsmaalet om en ny Fabrikslovgivning, Spørgsmaalet om en ny Lovgivning for Arbejderbeskyttelse. Vi kan vel paa begge disse Omraader, paa Sygekasselovgivningens Felt og med Hensyn til Arbejderbeskyttelsen, vente Regeringens Initiativ i næste Samling.

Den enkelte Side af de gennemførte større Love inden for vor sociale Forsikring, som jeg her vil fremdrage, er den, der har at gøre med hele Familiesynspunktet. Her har Regeringens Forslag, der jo hviler paa Kommissionsarbejdet fra før Regeringens Tid, vist nogle rigtige Tendenser. Ved Revisionen af Arbejdsløshedsforsikringsloven og ved Forbedringen af Aldersrente- og Invalididentlovgivningen forbedrede man de Bestemmelser, som gjaldt Forsørgere med Børn. Man hævede Aldersgrænsen, og man fjernede den Begrænsning, som var indført — med hvilken Motivering er ikke godt at vide —, for Antallet af de Børn, som kunde komme ind under disse Ordninger. Jeg bemærkede, at der i Regeringsforslaget var nogle rigtige Tendenser. Jeg vil gerne have Lov til at modificere denne Udtalelse ved at sige, at disse isolerede Forbedringer inden for nogle gamle Forsikringsordninger kan have den Virkning, at de hemmer den rette Indstilling til en social Lovgivning, der i langt højere Grad end nu bygger paa Familiesynspunktet. Man kan maaske rejse den almindelige principielle Indvending mod Familiesynspunktet som Grundsynspunkt for Sociallovgivningen, at Arbejdsløsheden skal lægges saadan, at særlige Forsørgerordninger ikke er nødvendige. Men her skal vi jo gøre Indrømmelser til det Forhold, som den højtærede Finansminister et Par Gange i den forløbne Periode har gjort opmærksom paa, at Arbejdslivet har forandret sig saadan, at dette at have en stor Familie er blevet en Byrde, hvor det i gammel Tid med en mere primitiv Økonomi kunde være en Fordel for de fleste. Saadan som Samfundsudviklingen har været i den sidste Menneskealder, væsentligt i de sidste 35—40 Aar, maa det siges, at dette at have mange Børn er et alvorligt Handikap, og det kan